

Arrest

nr. 125 871 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2013 (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 121785 van de Raad van 28 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat V. VANNEUVILLE, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat S. BOUMADHI, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 18 november 2013 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 52, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/01/2013 werd ingediend door :

(...)

Om de volgende reden geweigerd :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie : heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk : bewijs ten laste in het verleden, attest van onvermogen uit het land van herkomst.”

1.3. Op 30 juli 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 november 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan de genaamde

(..)

Die de Braziliaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 18/12/2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals he (de)t grondgebied(en van de volgende staten (..), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 15.12.2013

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, §1, 2° wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf verstreken”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat uit de brief van 7 april 2014 van de tweede verwerende partij, blijkt dat de beslissing van 30 juli 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), zijnde de tweede bestreden beslissing, werd ingetrokken. Deze beslissing is derhalve uit het rechtsverkeer verdwenen. Het beroep ten aanzien van deze beslissing is dan ook zonder voorwerp geworden en daarom niet ontvankelijk. Ter terechtzitting hierop gewezen sluiten de partijen zich hierbij aan.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 10ter, 40bis 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en artikel 4, § 2 van de wet van 8 juli 2011.

De verzoekende partij betoogt dat de aanvraag werd ingediend op 4 januari 2013. De bestreden beslissing werd genomen op 18 november 2013. De wet stelt dat de beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf zo snel mogelijk genomen dient te worden, dit wil zeggen ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag ingediend werd. Indien de dienst vreemdelingenzaken niet tijdig een beslissing neemt wordt het verblijfsrecht erkend. Na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag moet de verblijfsmachtiging verstrekt worden. Deze termijn van zes maanden is een vervaltermijn. *In casu* was de termijn van zes

maanden lang verstreken. De verzoekende partij moet dus in het bezit gesteld worden van een verblijfstitel van onbepaalde duur voor vijf jaar.

3.1.2. De Raad wijst erop dat, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10ter van de vreemdelingenwet en artikel 4, § 2 van de wet van 8 juli 2011, zijn betoog juridische grondslag mist. Immers heeft verzoeker een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, zodat artikel 10ter van de vreemdelingenwet en artikel 4 van de wet van 8 juli 2011 hetwelk betrekking heeft op voormeld artikel 10ter *in casu* niet van toepassing zijn.

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing is genomen door de burgemeester met toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) omdat verzoeker binnen de gestelde termijn niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, daar hij de gevraagde documenten, namelijk een attest van ten laste te zijn in het verleden en een attest van onvermogen uit het land van herkomst niet heeft voorgelegd. Verzoeker betwist niet dat hij deze documenten niet heeft ingediend binnen de vooropgestelde termijn en betwist aldus de inhoud van de motieven niet.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt :

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De Raad wijst erop dat artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het gemeentebestuur verplicht om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen indien binnen een termijn van drie maanden niet alle vereiste documenten werden overgelegd die moeten toelaten na te gaan of de verblijfsaanspraken van de aanvrager enige grond hebben. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat indien het gemeentebestuur niet onmiddellijk na het verstrijken van voormelde termijn van drie maanden deze weigeringsbeslissing neemt de aanvraag toch zou dienen te worden ingewilligd.

De Raad benadrukt tevens dat artikel 42 van de vreemdelingenwet weliswaar bepaalt dat *“het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk”* ten laatste binnen de zes maanden vanaf de verblijfsaanvraag moet worden erkend aan een burger van de Unie en zijn familieleden, doch deze bepaling heeft slechts betrekking op aanvragen die aan de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde ter beoordeling werden voorgelegd. In voorliggende zaak werd de aanvraag van verzoeker evenwel niet aan de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde overgemaakt, aangezien verzoeker naliet de stavingsstukken ter onderbouwing van zijn aanvraag neer te leggen. Hij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat door het uitvaardigen van de bestreden beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *“privéleven”* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *“fair balance”*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.3. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige kinderen en ouders niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96).

Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond door andere elementen dan loutere affectieve banden.

Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit enige vorm van afhankelijkheid blijkt ten aanzien van haar familie, zijnde haar meerderjarige zoon, in België.

Uit het administratief dossier noch uit de verzoekende partij haar verklaringen ter zake blijkt dat verzoekende partij afhankelijk is van de in België aanwezige familieleden.

Verzoekende partij maakt ten aanzien van haar familie in België geen beschermenswaardig familie-/gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat een beschermenswaardig onderdeel van verzoekers gezins-/familieleven zou worden geraakt door de bestreden beslissing, dan nog moet worden gesteld dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid is geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hij slechts tot een voorlopig verblijf in het Rijk was toegelaten om hem de kans te geven aan te tonen dat hij recht op verblijf had in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De Belgische Staat is niet verplicht om personen die dit niet kunnen aantonen, tot een verder verblijf toe te laten. Verweerder vermocht *in casu* een strikte toepassing van de verblijfsreglementering laten primeren op de particuliere belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van het fair-play beginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt zij de verwerende partij machtsoverschrijding.

De verzoekende partij stelt dat de beslissing tot weigering te laat werd overgemaakt, en dat dit een flagrante schending van de wet is en van het fair-play beginsel.

3.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij in de uitwerking van haar derde middel met geen woord rept over het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het

redelijkheidsbeginsel, of machtsoverschrijding. Zij maakt dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt, noch waarom de verwerende partij zich zou schuldig gemaakt hebben aan machtsoverschrijding. Dit onderdeel van het derde middel is niet ontvankelijk.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing te laat werd genomen.

Het derde middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER